

Lieta C-568/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 25. jūlijs

Iesniedzējtiesa:*Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha* (Spānija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 11. jūlijs

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:

MO

Atbildētājs apelācijas instancē:*Subdelegación del Gobierno en Toledo***Pamatlietas priekšmets**

Trešās valsts valstspiederīgā izraidīšana no Spānijas teritorijas.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Vai ar Tiesas judikatūru, kas attiecas uz direktīvu tiešās iedarbības robežām, ir saderīga tāda Tiesas 2015. gada 23. aprīļa sprieduma (C-38/14, *Zaizoune*) interpretācija, atbilstoši kurai Spānijas iestādes un tiesas var tieši piemērot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, par sliktu trešās valsts valstspiederīgajam.

Vai Spānijas tiesiskā regulējuma neatbilstība minētajai direktīvai būtu risināma nevis ar direktīvas tiešu piemērošanu par sliktu šim trešās valsts valstspiederīgajam, bet gan ar likuma grozījumiem vai veidos, kas ir paredzēti Savienības tiesībās, lai noteiktu valstij pienākumu pareizi transponēt direktīvas.

Juridiskais pamats ir LESD 267. pants.

Prejudiciālais jautājums

Vai ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru, kas attiecas uz direktīvu tiešās iedarbības robežām, ir saderīga tāda Tiesas 2015. gada 23. aprīļa sprieduma (lieta C-38/14, *Zaizoune*) interpretācija, atbilstoši kurai Spānijas iestādes un tiesas var tieši piemērot Direktīvu 2008/115/EK par sliktu trešās valsts valstspiederīgajam, neievērojot un nepiemērojot labvēlīgākas valsts tiesību normas sodu jomā, nosakot smagāku sodu un iespējami neievērojot sodu likumības principu; un vai Spānijas tiesiskā regulējuma neatbilstība direktīvai ir risināma nevis šādi, bet gan ar likuma grozījumiem vai veidos, kas ir paredzēti Savienības tiesībās, lai noteiktu valstij pienākumu pareizi transponēt direktīvas?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

- a. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi. 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts saistībā ar 4. panta 2. un 3. punktu.
- b. Spriedums, 2015. gada 23. aprīlis (C-38/14, *Zaizoune*). 41. punkts un rezolutīvā daļa.
- c. Spriedums, 1979. gada 5. aprīlis (148/78, *Ratti*).
- d. Spriedums, 1986. gada 26. februāris (152/84, *Marshall*).
- e. Spriedums, 1987. gada 8. oktobris (80/86, *Kolpinghuis Nijmegen BV*).
- f. Spriedums, 1994. gada 14. jūlijs (C-91/92, *Faccini*).
- g. Spriedums, 1996. gada 26. septembris (C-168/95, *Luciano Arcaro*).
- h. Spriedums, 1987. gada 11. jūnijs (14/86, *Pretore di Saló*).
- i. Spriedums, 2016. gada 8. novembris (C-554/2014, *Atanas Ognyanov*).
- j. Spriedums, 2017. gada 5. decembris (C-42/17, *M.A.S un M.B.*).
- k. Spriedums, 2003. gada 9. decembris (C-129/00, Komisija/Itālijas Republika).

Atbilstošās valsts tiesību normas

- a.** *Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social, en su versión modificada por la Ley Orgánica 2/2009, de 11 de diciembre* [2000. gada 11. janvāra Konstitūtivais likums Nr. 4/2000 par ārvalstnieku tiesībām un brīvībām Spānijā un viņu sociālo integrāciju, kurā grozījumi izdarīti ar 2009. gada 11. decembra Konstitūtiwo likumu Nr. 2/2009]:
- i.** 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts: “Smagi pārkāpumi ir: a) Nelikumīga ieceļošana valstī sakarā ar to, ka persona nav saņēmusi uzturēšanās pagarinājumu vai uzturēšanās atļauju vai attiecīgās atļaujas derīguma termiņš ir beidzies vairāk nekā pirms trim mēnešiem un šī persona likumā paredzētajā termiņā nav lūgusi termiņu pagarināt”.
 - ii.** 55. panta 1. punkta b) apakšpunkts: “Iepriekšējos pantos izskaitītie pārkāpumi ir sodāmi šādi: [...] b) Sods par smagu pārkāpumu ir naudas sods apmērā no 501 līdz 10 000 EUR”.
 - iii.** 57. panta 1. punkts: “Ja pārkāpumu ir izdarījis ārvalstnieks, kura rīcība tiek klasificēta kā “sevišķi smags” vai “smags” pārkāpums šī konstitūtiwā likuma 53. panta 1. punkta a), b), c), d) un f) apakšpunkta izpratnē, pēc attiecīgā administratīwā procesa pabeigšanas un ar pamatotu lēmumu, kurā ir izvērtēti fakti, kas veido pārkāpumu, ievērojot samērīguma principu, naudas soda vietā var piemērot izraidīšanu no Spānijas teritorijas”.
 - iv.** 57. panta 3. punkts: “Sods izraidīšanas veidā un naudas sods nekādā gadījumā nav piemērojami kopā”.
 - v.** 63. b pants: “Lēmumā, ar ko lemj par izraidīšanu un kas ir pieņemts parastajā procedūrā, ir jāietver termiņš, kurā attiecīgā persona lēmumu var izpildīt labprātīgi, izceļojot no valsts teritorijas. Šī termiņa ilgums ir no 7 līdz 30 dienām, un tas sākas no brīža, kad minētais lēmums ir paziņots. Izraidīšanas rīkojuma labprātīgas izpildes termiņu var pagarināt uz samērīgu laiku, ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus, kā, piemēram, uzturēšanās ilgumu, to, vai aizgādnībā ir bērni, kuri apmeklē skolu, vai ir citi ģimenes locekļi un sociālās saites”.
 - vi.** 63. panta 7. punkts (kas attiecas uz steidzamības procedūru): “Izraidīšanas rīkojums šajā pantā norādītajos gadījumos ir izpildāms nekavējoties”.
- b.** *Tribunal Supremo* spriedums, 2019. gada 30. maijs, Nr. 734, (ECLI:ES:TS:2019:1813), un tajā minētie šādi spriedumi”: 2018. gada 12. jūnijs (ECLI:ES:TS:2018:2523); 2018. gada 4. decembris (ECLI:ES:TS:2018:4270); 2018. gada 19. decembris

(ECLI:ES:TS:2018:4386), un 2018. gada 19. decembris
(ECLI:ES:TS:2018:4387).

b. Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2017. gada 14. janvārī tika sākta sankciju piemērošanas – izraidīšanas no valsts procedūra pret Kolumbijas pilsoni MO par *Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social* (turpmāk tekstā – *Ley Orgánica 4/2000*) 53. panta 1. punkta a) apakšpunkta iespējamu pārkāpumu. Procedūra tika izskatīta “steidzamības” kārtībā.
- 2 MO iesniedza rakstveida apsvērumus, kuros apgalvoja, ka ir iecerējis Spānijā 2009. gadā 17 gadu vecumā ar atbilstošu vīzu un ģimenes atkalapvienošanās ar savu māti uzturēšanās atļauju. Šie divi dokumenti bija ietverti minētajos rakstveida apsvērumos. Pievienota bija arī derīga pase, uzturēšanās atļauja līdz 2013. gadam un 2015. gada reģistrācijas apliecinājums *Talavera de la Reina* pašvaldībā. Tiem bija pievienoti arī daži dokumenti, kas attiecas uz viņa iekļaušanos darba tirgū, kā arī noteikti dokumenti, kas apliecina viņa saikni ar valsti, un bija norādīts, ka viņam nebija sodāmības un bija pastāvīga dzīvesvieta minētajā pašvaldībā. Viņš apgalvoja, ka bija centies legalizēt savu situāciju, bet tas nebija iespējams, un ka saskaņā ar *Ley Orgánica 4/2000* viņam bija jāuzliek naudas sods, nevis jāpiemēro izraidīšana, ņemot vērā viņa saikni ar valsti un to, ka nepastāv negatīvi vērtējami faktori.
- 3 2017. gada 3. februārī *Subdelegado del Gobierno en Toledo* [Spānijas valdības apakšpārstāvis Toledo] pieņēma lēmumu par izraidīšanu. Lēmumā tika minēts *Ley Orgánica 4/2000* 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts un Tiesas 2015. gada 23. aprīļa spriedums (C-38/14, *Zaizoune*), saskaņā ar kuru minētā apakšpārstāvja ieskatā vispārējais noteikums ir izraidīšana, tādēļ nevar tikt piemērots sods.
- 4 MO cēla prasību par šo lēmumu *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo* [administratīvajā tiesā], apgalvojot, ka izraidīšanas sods ir nesamērīgs, jo saskaņā ar Spānijas tiesību aktiem tikai nelikumīga uzturēšanās, pastāvot saiknei ar Spāniju, ir pamats tikai naudas soda uzlikšanai.
- 5 *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo* noraidīja prasību. Tā uzskatīja, ka MO argumentiem nebija pamatojuma, ņemot vērā Tiesas 2015. gada 23. aprīļa spriedumu (C-38/14, *Zaizoune*), kas attiecas uz šīs pamatlietas tiesisko regulējumu. Saskaņā ar šo spriedumu “Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīva 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, tostarp tās 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts, tos lasot kopā ar 4. panta 2. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgas uzturēšanās šīs valsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem”.

- 6 MO par šo *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo* spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha* [Kastīlijas-Lamančas Augstākajā tiesā], iesniedzējtiesā, kam ir šaubas par sekām, kādas minētais Tiesas spriedums rada Spānijas administratīvajām un tiesu iestādēm attiecībā uz direktīvu tiešo iedarbību. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šo prejudiciālo jautājumu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 7 MO apgalvo ka izraidīšanas sods ir nesamērīgs, jo viņam ir izveidojusies spēcīga saikne ar valsti. Viņš iesniedz detalizētus dokumentus, kas apliecina viņa iekļaušanos darba tirgū, ekonomisko, sociālo un ģimenes saikni. Viņš apgalvo, ka *Tribunal Supremo* ir atļāvusi piemērot izraidīšanu naudas soda vietā tikai gadījumos, ja papildus nelikumīgai uzturēšanās pastāv citi apstākļi (kā, piemēram, tas, ka nav reģistrēts, kad un kur persona ieceļoja valsts teritorijā, citu atbildību pastiprinošu apstākļu starpā), bet viņa gadījumā tādu nav bijis, jo viņa ierašanās valstī ir reģistrēta un viņam ir pilnīga saikne ar Spāniju. MO lūdz atcelt izraidīšanas sodu vai pakārtoti aizstāt to ar naudas sodu.
- 8 *Subdelegación del Gobierno en Toledo* [Spānijas valdības apakšpārstāvniecība Toledo] apgalvo, ka MO nav uzturēšanās atļaujas Spānijā, jo tai ir beidzies termiņš. Tā norāda, ka kopš Tiesas 2015. gada 23. aprīļa sprieduma (C-38/14, *Zaizoune*) šajos gadījumos ir piemērojams tikai sods par izraidīšanu, nevis naudas sods. Tā arī apstrīd MO saikni ar valsti, jo viņam šobrīd nav darba, faktisku ienākumu vai faktiskas atkarības saiknes ar ģimenes locekli.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 9 Iesniedzējtiesa paskaidro, ka saskaņā ar *Ley Orgánica 4/2000* 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu nelikumīga uzturēšanās ir administratīvs pārkāpums, uz kuru valsts atbild ar sodu piemērošanas procedūru, kura ir nodrošināta valsts sodu tiesībās un kuras sekas ir administratīvā soda uzlikšana. Šī likuma sākotnējā redakcijā par nelikumīgu uzturēšanos bija paredzēts tikai viens sods. Ar grozījumiem, kas tika ieviesti ar *Ley Orgánica 8/2000* [Konstitutīvo likumu 8/2000] izraidīšana tika ietverta kā naudas soda alternatīva, bet netika norādīts neviens konkrēts kritērijs, lai izvēlētos vienu vai otru sodu. No otras puses, *Ley Orgánica 4/2000* ir noteiktas divas procedūras, kā īstenot izraidīšanu: parastā procedūra (skat. 63. b pantu) un steidzamības procedūra (skat. 63. panta 7. punktu).
- 10 Šajā situācijā *Tribunal Supremo* ir iedibinājusi pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru sodu tiesību principi nosaka, ka tad, ja tiek izvēlēts smagāks sods (izraidīšana), tas tiek pamatots saskaņā ar jebkādu negatīvu pamatojumu papildus nelikumīgas uzturēšanās darbībai (piemēram, noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, identifikācijas dokumentu neesamību vai viltotu dokumentu izmantošanu u.c.), jo, ja tādu nav, nebūtu pamatota iemesla nepiemērot visbiežāk paredzēto sodu –

naudas sodu. Kādu laiku šis piemērojamā soda izvēles kritērijs tādējādi bija tiesas interpretācijas rezultāts.

- 11 Tomēr ar *Ley Orgánica 2/2009* šai interpretācijai tika piešķirts likuma statuss, kad tika grozīts 57. pants, norādot, ka “*pēc attiecīgā administratīvā procesa pabeigšanas un ar pamatotu lēmumu, kurā ir izvērtēti fakti, kas veido pārkāpumu, ievērojot samērīguma principu, naudas soda vietā var piemērot izraidīšanu no Spānijas teritorijas*”.
- 12 Iesniedzējtiesa atgādina, ka tās 2015. gada 23. aprīļa spriedumā (C-38/14, *Zaizoune*), kas attiecas uz tiesisko regulējumu, kāds ir paredzēts šajā pamatlietā, Tiesa atzina, ka “Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīva 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, tostarp tās 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts, tos lasot kopā ar 4. panta 2. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgas uzturēšanās šīs valsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem”.
- 13 Iesniedzējtiesa norāda, ka šis Tiesas spriedums, lai arī tas ir pasludināts tad, kad jau bija spēkā 11. punktā minētie 2009. gada likuma grozījumi, tika pasludināts tā, it kā situācija joprojām būtu tāda, kāda tā ir aprakstīta 10. punktā, proti, tāda, it kā tā būtu tikai tiesas interpretācija (jo šādi Tiesai ir uzdots prejudiciālais jautājums). Iesniedzējtiesa uzsver, ka ir obligāti jāņem vērā, ka prasība par papildus pamatojuma pastāvēšanu, lai piemērotu izraidīšanu, kas sākotnēji bija [tiesas] interpretācija, ar *Ley Orgánica 2/2009* bija kļuvusi un joprojām ir neizbēgama skaidra un stingra likuma prasība.
- 14 Iesniedzējtiesa norāda, ka *Tribunal Supremo* un daudzas zemākas instances tiesas ir interpretējušas Tiesas 2015. gada 23. aprīļa spriedumu (C-38/14, *Zaizoune*) tādējādi, ka tas dod tiesības Spānijas administratīvajām un tiesu iestādēm nepiemērot *Ley Orgánica 4/2000* noteikumus, kas attiecas uz naudas soda sankcijas prioritāti un izraidīšanas tieša pamatojuma nepieciešamību.
- 15 Iesniedzējtiesa apgalvo, ka tas nozīmē, ka Direktīva 2008/115/EK tiek tieši piemērota par sliktu attiecīgajai personai un, nosakot tai smagāku kriminālatbildību, un tādējādi jebkurš trešās valsts valstspiederīgais, kas ir uzturējies nelikumīgi, tiek izraidīts (pat nedodot labprātīgas izpildes laiku steidzamības procedūras gadījumā). Proti, direktīvai tiek piešķirta “vertikālā apgrieztā jeb lejupejošā iedarbība” (valsts pret privātpersonu), kas ļoti atšķiras no “vertikālās tiešās jeb augšupejošās iedarbības” (privātpersona pret valsti), ko Tiesa ir atzinusi, ja direktīva nav transponēta.
- 16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka *Tribunal Supremo* un citu zemākas instances tiesu spriedumi nenozīmē interpretēt Spānijas tiesības atbilstoši direktīvai (kas varbūt

būtu bijis iespējams pirms *Ley Orgánica 4/2000* tika grozīts ar *Ley Orgánica 2/2009*), bet gan vienkārši nepiemērot valsts normas sodu jomā un par sliktu pārkāpuma izdarītājam. Tā apgalvo, ka pastāv valsts tiesas pienākums interpretēt valsts tiesības atbilstoši Savienības tiesībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 8. novembris, C-554/2014, un vairākus citus), tomēr tam ir savas robežas, kas ir noteiktas Tiesas judikatūrā.

- 17 Kā apgalvo iesniedzējtiesa, *Tribunal Supremo* uzskata, ka Tiesa jau ir atrisinājusi “vertikālās apgrieztās jeb lejupejošās iedarbības” problēmu, atļaujot to savā 2015. gada 23. aprīļa spriedumā (C-38/14, *Zaizoune*). Kā to interpretē *Tribunal Supremo*, šis spriedums ietver ne tikai atzinumu, ka Spānijas tiesības ir pretrunā Savienības tiesībām, bet gan arī rīkojumu Spānijas tiesu iestādēm tieši piemērot direktīvu par sliktu privātpersonai. Iesniedzējtiesa uzskata, ka noteikti kāds sprieduma punkts, kā 39. punkts, var radīt zināmas šaubas šajā ziņā. Tomēr tā uzskata, ka minētajam spriedumam nekad nevar būt šādas sekas, jo tādā gadījumā Tiesa rīkotos pretrunā plašai iepriekšējai judikatūrai.
- 18 Attiecībā uz to, ka valsts nevar piemērot direktīvu tieši par sliktu privātpersonai un, nepastāvot valsts tiesiskajam regulējumam (vertikālā apgrieztā jeb lejupejošā iedarbība), iesniedzējtiesa, pirmkārt, atgādina, ka 1986. gada 26. februāra spriedumā (C-152/84, *Marshall*) tā secināja (46. punkts), ka direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumus privātpersonai un ka uz direktīvas noteikumu nevar atsaukties pret šo personu. Šajā pašā ziņā tā atsaucas uz spriedumu, 1987. gada 11. jūnijs (C-14/86, *Pretore di Saló*).
- 19 Savukārt ar 1987. gada 8. oktobra spriedumu (C-80/86, *Kolpinghuis Nijmegen BV*) tika noteikts, ka, lai arī, piemērojot savas valsts tiesību aktus, dalībvalsts tiesai ir pienākums tos interpretēt, ņemot vērā direktīvas tekstu un mērķi, tomēr direktīva pati par sevi un neatkarīgi no valsts likuma, kas ir pieņemts tās piemērošanai, nevar noteikt smagāku kriminālatbildību personām, kas šo direktīvu pārkāpj. Atbilstošas interpretācijas pienākuma, kā tas ir noteikts 13. punktā, “robežas nosaka vispārējie tiesību principi, kas ir Kopienas tiesību daļa, īpaši tiesiskās drošības princips un atpakaļejoša spēka aizlieguma princips. Par šo jautājumu tās 1987. gada 11. jūnija spriedumā (*Pretore de Saló/X*, 14/86, *Rec.* 1987, 2545. lpp.) šī Tiesa atzina, ka direktīva pati par sevi un neatkarīgi no valsts likuma, ko pieņēmusi dalībvalsts tās piemērošanai, nevar būt par pamatu vai padarīt smagāku kriminālatbildību personām, kuras pārkāpušas tās noteikumus”.
- 20 Iesniedzējtiesa min arī 1996. gada 26. septembra spriedumu (C-168/95, *Luciano Arcaro*), kurā ir atzīts, ka “Kopienas tiesībās nav mehānisma, kas atļautu valsts tiesai atcelt valsts noteikumus, kas ir pretrunā direktīvas normai, kas nav transponēta valsts tiesībās, ja uz šo normu nevar atsaukties valsts tiesā”, un kurā, atgādinot valsts tiesu pienākumu interpretēt valsts tiesisko regulējumu atbilstoši Savienības tiesiskajam regulējumam, 42. pantā ir atzīts, ka “tomēr šim valsts tiesas pienākumam ņemt vērā direktīvas saturu, interpretējot atbilstošās valsts tiesību normas ir robežas, ja šāda interpretācija noved pie tā, ka privātpersonai tiek noteikts pienākums, kas ir noteikts direktīvā, lai arī tā vēl nav transponēta valsts

tiesībās, vai it īpaši, ja tā, pamatojoties uz direktīvu un nepastāvot tās piemērošanai pieņemtam likumam, ir par pamatu vai padara smagāku kriminālatbildību personām, kas pārkāpj tās noteikumus (skat. iepriekš minēto spriedumu *Kolpinghuis Nijmegen*, 13. un 14. punkts)”.

- 21 2017. gada 5. decembra sprieduma (lieta C-42/17) beigu daļā ir uzsvērts, ka atbilstošās interpretācijas pienākumam var būt robežas, tostarp noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības princips. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šis sodu likumības princips tiek apdraudēts, ja tiesas nepiemēro labvēlīgāku soda normu (to, kurā ir noteikts naudas sods un tikai ar pamatojumu ir pieļaujama izraidīšana), tieši piemērojot direktīvu par sliktu privātpersonai.
- 22 Ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesa ir nolēmusi uzdot Tiesai šo prejudiciālo jautājumu, lūdzot to izskatīt paātrinātajā tiesvedībā, kas ir noteikta Tiesas Reglamenta 105. pantā.